

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., v právní věci

žalobce: D. K.

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 10. 2020, č. j. MV-138362-4/SO-2020

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2020, č. j. MV-138362-4/SO-2020, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4 000 Kč, a to k jeho rukám do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované 12. 10. 2020, č. j. MV-138362-4/SO-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 8. 2020, č. j. OAM-29259-17/DP-2019. Tímto rozhodnutím byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s §

35 odst. 3 dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Důvodem bylo, že žalobce neprokázal, že disponuje finančními prostředky k pobytu na území v zákonem stanovené výši.

II. Obsah žaloby

1. Žalobce je toho názoru, že v průběhu správního řízení poskytl správním orgánům nezbytnou součinnost k prokázání podmínky potřebných finančních prostředků. Nesouhlasí s postupem, jakým správní orgány hodnotily přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. V odůvodnění žalované, které se ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně je uvedeno, že v ČR nemá povolen pobyt žádný rodinný příslušník žalobce a žalobce ani nenamítal konkrétní skutečnosti ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí. Dle žalované je podstatné, že žalobce neztratil vazby k zemi původu a neuvádí důvody, proč by se tam nemohl vrátit.
2. Správní orgány nezohlednily, že žalobce studuje ve 3. ročníku prezenční formy studia bakalářského studijního programu Systémové inženýrství a informatika, obor Manažerská informatika na Fakultě Podnikatelské VUT v Brně a zároveň je zaměstnán ve společnosti Red Hat Czech, s.r.o., kde získává praktické zkušenosti. Napadené rozhodnutí znamená pro žalobce povinnost opustit území ČR a přerušit studium. Vzhledem k epidemiologické situaci žalobce pravděpodobně nebude mít možnost požádat o nové oprávnění k pobytu a roky studia mohou přijít vniveč. Nemožnost pokračovat v přípravě na povolání představuje pro žalobce velkou újmu a představuje nepřiměřený dopad do jeho soukromého života. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že čistý měsíční příjem žalobce je o 1 107 Kč nižší, než činí povinnost. Vzhledem k tomu k tomu, že žalobce prokázal, že jeho skutečné náklady na bydlení jsou nižší, než normativní náklady, ze kterých vycházely správní orgány, má žalobce za to, že rozhodnutí je zcela nepřiměřené dopadům do jeho soukromého života.
3. Z popsanych důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Na nepřiměřený dopad napadeného rozhodnutí do jeho soukromého života žalobce poukázal rovněž v replice.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná nejdříve krátce shrnula skutkový stav a odkázala na spisový materiál a napadená rozhodnutí. Konstatovala, že žalobce doložil některé potřebné doklady a byl správním orgánem I. stupně vyzván k doložení dokladů o zajištění prostředků k pobytu na území odpovídajících výši stanovené v §13 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Výše peněžních prostředků činila v případě žalobce 92 130 Kč, minimální měsíční příjem 12 093 Kč. Na výzvu žalobce nereagoval. Vzhledem k tomu byla jeho žádost zamítnuta podle §44a odst. 3 ve spojení s §35 odst. 3 a §37 odst. 2 písm. a) s odkazem na §56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců.
5. Žalobce namítal, že neprodloužení povolení pro něho znamená opustit území ČR a přerušit studium a v důsledku epidemiologické situace bude ztížena jeho možnost požádat o nové oprávnění. Dle veřejně dostupných informací je však zřejmé, že registrace k podání

žádosti o víza probíhá obvyklým způsobem, i když v omezeném rozsahu. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci soudem

6. Žaloba byl podán včas (§ 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a jedná se o žalobu přípustnou. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
7. Podle ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobami napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
8. Žalobce správním orgánům vytýkal, že nesprávně posoudily otázku dostatečnosti jeho příjmů. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce ke své žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, ze které bylo zřejmé, že se jedná o více než 30 dnů, připojil potřebné potvrzení o studiu a potvrzení o čistém měsíčním příjmu ve výši 10 986 Kč a o zůstatku na účtu ve výši 7 999 Kč. Dle potvrzení o studiu činila doba předpokládaného pobytu 11 měsíců a 29 dnů. Žalobce byl tedy povinen prokázat finanční prostředky ve výši 92 130 Kč, což je minimální měsíční příjem 12 093 Kč. Tato částka je tvořena částkou 3 860 Kč, která představuje životní minimum na osobu a částkou 8 233 Kč, která představuje nejvyšší normativní náklady na bydlení na jednu osobu. Byl proto správním orgánem I. stupně dne 28. 5. 2020 vyzván k předložení dokladu, který by příjmy v příslušné výši prokázal. Tato výzva obsahovala podrobné poučení, v jaké výši je nutno příjmy prokázat a jakými doklady je lze prokázat. Věnovala se rovněž otázce bydlení s tím, že z dosud předložených dokladů není zřejmé, jakou konkrétní částku žalobce za nájem a poplatky na služby hradí. Na tuto výzvu, která byla doručena dne 9. 6. 2020 uložením, žalobce nereagoval. Následně se žalobce dne 16. 7. 2020 osobně seznámil s podklady rozhodnutí včetně výzvy k doplnění žádosti a uvedl, že ve lhůtě 14 dnů doloží další podklady, což ale neučinil. Protože tedy dle dokladů předložených žalobcem se nejednalo o příjmy ve výši předpokládané v § 13 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a žalobce nedoložil, že by mu byly zaplacený služby související s pobytem nebo mu byly tyto služby poskytnuty bezplatně, byla jeho žádost správním orgánem I. stupně rozhodnutím ze dne 7. 8. 2020 zamítnuta. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 11. 8. 2020.
9. Dne 11. 8. 2020 doručil žalobce odvolání a prohlášení pronajímatele bytu, že žalobce za nájem bytu X platí měsíčně částku 5 500 Kč. V odvolání uvedl, že majitel bytu bydlí mimo Brno a proto jeho prohlášení nemohl získat dříve. Žalovaná v napadeném rozhodnutí připomněla, že žalobce sám při seznámení s podklady stanovil lhůtu 14 dnů k doložení dalších dokladů, která byla správním orgánem akceptována. Žalobce mohl požádat o prodloužení lhůty, což neučinil. Žalovaná uvedla, že s ohledem na zásadu koncentrace řízení zahájeného na návrh (§82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu) nemohla k dokladu předloženému v odvolání přihlídnout. Odvolání proto zamítla.
10. Soud konstatuje, že námitka žalobce ohledně posouzení příjmů byla žalobce vznesena pouze v obecné rovině. Soud neshledal pochybení správních orgánů v posouzení této problematiky. Žalobce byl správním orgánem I. stupně důkladně poučen o nezbytnosti

předložení příslušných dokladů, jednotlivé položky předpokládané výše příjmů mu byly vysvětleny v poučení výzvy k doplnění dokladů. Výzva byla žalobci doručena uložením, s jejím obsahem se seznámil při osobním seznámením s podklady a přislíbil doplnění podkladů ve lhůtě 14 dnů, což nesplnil. Doklad o skutečné výši plateb za nájem doručil až společně s odvoláním.

11. Podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. V řízení před správním orgánem I. stupně žalobce neuvedl žádné tvrzení, že jeho výdaje na bydlení jsou nižší než částka 8 233 Kč, která představuje nejvyšší normativní náklady na bydlení na jednu osobu, ani k nim nepředložil důkazy, přitom však o těchto skutečnostech musel vědět již při podání žádosti o prodloužení pobytu. Čestné prohlášení pronajímatele o skutečné výši nákladů na bydlení předložil až společně s odvoláním, i když se sám zavázal, že další doklady předloží ve lhůtě 14 dnů a argumentoval nedostupností pronajímatele. Ve lhůtě, ve které se zavázal k doložení dokladů, mu však nic nebránilo v tom, aby doplnil tvrzení ohledně nákladů na bydlení a požádal o prodloužení lhůty k doložení čestného prohlášení pronajímatele, což však neučinil. Závěry žalované o koncentraci řízení a z toho plynoucího nepřihlédnutí k čestnému prohlášení jsou tedy správné. Soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, čj. 10 Azs 206/2016-48 a ze dne 21. 1. 2020, čj. 10 Azs 271/2019-28.
12. Spornou otázkou tak zůstává, zda se správní orgány dostatečně a správně vypořádaly s otázkou přiměřenosti rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Nemožnost pokračovat ve studiu lze považovat za zásah do soukromého života jednotlivce. V souladu s čl. 10 odst. 2 Listiny a čl. 8 odst. 2 Úmluvy, ústavní povinností vyplývající z čl. 4 Ústavy České republiky, jsou obecné soudy, bez ohledu na instanci, ve které rozhodují, vždy povinny poskytnout ochranu základním právům a svobodám jednotlivců, a obecně z ústavního příkazu k respektování a účtě základních práv a svobod obsaženého v čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky, vyplývá požadavek, aby soudy, resp. orgány veřejné moci současně hodnotily přiměřenost (proporcionalitu) důsledků vyvolaných rozhodnutími vydanými v rámci zákona o pobytu cizinců.
13. Správní orgány se ve vztahu k přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabývaly pouze tím, zda má žalobce na území České republiky rodinné příslušníky nebo jiné osoby blízké, stupněm integrace a vazbami v zemi původu. Zcela odhlédly od skutečnosti, že se zde žalobce systematicky připravuje na povolání a řádně prezenčně studuje na vysoké škole. Právě toto však byla v případě žalobce stěžejní skutečnost. V souvislosti s probíhajícím studiem žalobce bylo nutno vyhodnotit, zda napadeným rozhodnutím způsobený zásah do základního práva jednotlivce (zde práva žalobce na soukromý život, resp. na vzdělání) je nezbytný v demokratické společnosti a tedy přiměřený ve vztahu ke skutečnostem, které mají tento zásah odůvodňovat. Jen bude-li zachována nezbytnost a proporcionalita, bude legitimní po žalobci žádat, aby území České republiky opustil. Případnou nepřiměřenost takového zásahu ovšem v žádném případě nemůže zhojit možnost podat opětovně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadu v zemi původu žalobce. Naopak trvání na takovém požadavku na opuštění území České republiky by z hlediska konkrétních skutkových okolností daného případu bylo možné hodnotit jako zcela neúčelný formalismus a tedy

podle okolností případu představovat právě nepřiměřený zásah do soukromého života žalobce. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 142/2011-62). Ostatně tento ústavní požadavek explicitně nachází odraz i v samotném zákoně o pobytu cizinců § 174a, dle něhož „*při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*“

14. S ohledem na výše uvedené proto krajský soud pokládá za pochybení, pokud se správní orgány v případě žalobce nezabývaly zkoumáním přiměřenosti dopadů rozhodnutí o neprodloužení pobytu za účelem studia z hlediska přerušení studia žalobce, když bylo zřejmé, že v jeho případě je tato otázka zcela primární. S ohledem na výše uvedené proto krajský soud uzavírá, že v nyní projednávané věci žalovaná pochybila a zatížila své rozhodnutí vadou nezákonnosti.

V. Závěr a náklady řízení

15. Krajský soud proto s ohledem na výše uvedené rozhodnutí žalované zrušil z důvodu nezákonnosti dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem soudu [§ 78 odst. 5 s. ř. s.] a bude tedy na ní, aby zajistil nápravu shora vyčtených vad.
16. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
17. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náhrada náleží za soudní poplatky ve výši 4 000 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 2. srpna 2022

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

